

The Holy See

***DISCORSO DI GIOVANNI PAOLO II
A SUA ECCELLENZA IL SIGNOR GRYGORII FOKOVYCH KHORUZHYI,
NUOVO AMBASCIATORE DI UCRAINA PRESSO LA SANTA SEDE****

Venerdì, 7 maggio 2004

Пане После! 1. З великою радістю приймаю Вірчі Грамоти, які Вас акредитують як нового представника України при Святій Столиці. З цієї щасливої нагоди я радий Вас прийняти і висловити найщиріші привітання. Я високо оцінив люб'язні слова, які Ви до мене щойно звернули і прошу Вас передати Панові Леонідові Даниловичу Кучмі, Президентові України, мою вдячність за його особливе вітання, передане мені за Вашим посередництвом. Охоче відповідаю на ці слова найкращими поздоровленнями для високих завдань Першого Громадянина улюбленої української Держави, до яких прагну додати мої щирі побажання усякого добра. 2. Задля традицій та культури, які характеризують український Народ, він по праву почуває себе частиною Європи і бажає нав'язувати тісніші зв'язки з іншими країнами континенту, зберігаючи при цьому притаманні йому політичні та культурні особливості. Свята Столиця вважає, що такі справедливі прагнення заслуговують на уважний розгляд, бо вони корисні для ідеї європейського співробітництва. Україна, розташована на перехресті Сходу і Заходу, зможе краще виконати своє завдання зустрічі між різними народами та культурами, якщо збереже притаманне їй власне характерне обличчя. Дальша ревна діяльність на духовній і суспільній, політичній та економічній ниві, може стати знаменною майстернею діалогу, розвитку та співробітництва з усіма і для всіх. Але для осягнення цієї мети потрібно, щоб усі діти української землі, кожен згідно з власною відповідальністю та компетентністю, з далекосяжною великодушністю дбали про загальне добро. Це вимагає, щоб представники народу, урядові особи, люди культури та економіки зуміли в безкорисливий спосіб віддати власні здібності на служіння справжньому поступові своєї батьківщини, приділяючи особливу увагу бідним, молоді, яка шукає роботи, дітям, включно також і з тими, які ще в материнському лоні. Католицька Церква, відповідно до своїх можливостей та з повною пошаною до законної сфери діяльності цивільної влади, неодмінно внесе свій вклад у побудову процвітаючої та мирної Країни. 3. Пане После, приймаючи Вас сьогодні, думками повертаюсь до візиту, який Боже Провидіння дозволило мені здійснити три роки тому в Україну, яка є землею зустрічі між народами різних культур і традицій. Чи можна забути Київ, його золоті куполи, прекрасні парки, його працьовитий та відкритий народ, чи Львів, місто визначних монументів, таких багатих християнськими свідченнями, проникнуте справжньою та люб'язною гостинністю? Відколи понад тисячу років тому на берегах Дніпра води Хрещення прищепили народи України до великої сім'ї Христових учнів, ця

земля зазнала значного розвитку своєї культурної та духовної самобутності. Євангеліє сформувало життя, культуру та інституції, і тому тепер Україна має велику відповідальність у зрозумінні, захисті і сприянні своїй християнській спадщині, яка є розпізнавальною ознакою народу, що її в глибині не змогла пошкодити навіть і руйнівна диктатура комунізму. Церква дуже радо підтримує таку ідентичність. Як Ви слушно пригадали, Уряд проводить політику релігійної свободи, даючи можливість церковним спільнотам виконувати своє посланництво. У цьому контексті доброї волі є побажаним, щоб якнайшвидше дійти до юридичного визначення Церков у розумінні дійсної рівності між усіма, і, одночасно, знаходячи гідні порозуміння щодо релігійного навчання, щодо державного визнання богослов'я як університетської дисципліни. Крім того є побажаним, щоб були встановлені задовільні угоди в дуже делікатній сфері повернення церковних дібр, конфіскованих під час комуністичної диктатури.⁴ Роздумуючи над релігійною ситуацією дорогого українського народу, не можу не взяти до уваги того, що, на жаль, Христові учні ще й далі розділені і це з певним жалем сприймається загалом українського суспільства. Однак, екуменічний діалог триває і зобов'язує до дедалі тісніших порозумінь у взаємоповазі та постійному пошуку єдності, якої бажав Христос. Нехай же цей щирий та далекоглядний діалог триває, що більше, нехай посилюється завдяки вкладові усіх! Що стосується католицької Церкви в Україні, то від її незалежності і до сьогодні вона зазнала багатообіцяючої весни надії, і в кожній своїй складовій частині оживлена прагненням дійти до повної єдності з усіма християнами. Пане После, тепер, коли Ви приступаєте до виконання Вашого високого завдання, хочу запевнити Вас, що тут, у Ватикані, у моїх співробітників Ви завжди зможете знайти умови та серця, готові запевнити Вам усяку допомогу і підтримку, щоб Ви могли якнайкраще розгорнути місію, яка Вам довірена. З мого боку, висловлюючи щирі побажання, щоб також і завдяки вашому особистому вкладові скріплювались вже й так міцні зв'язки, які єднають Країну, яку Ви представляєте і Святу Столицю, благаю у Господа для Вас, для державної влади і всього українського народу, який мені особливо дорогий, щедрих Божих благодатей.³

Ватикану, 7 травня

2004.

* *Insegnamenti di Giovanni Paolo II*, vol. XXVII, 1, p. 574-579.

L'Osservatore Romano 8.5.2004 p.6.

© Copyright 2004 - Libreria Editrice Vaticana